

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a JUDr. Aleše Korejtky v právní věci žalobců: a) R.Ř., nar. „X“, bytem „X“, b) F.S., nar. „X“, bytem „X“, c) Mgr. V.V., nar. „X“, bytem „X“, d) J.H., nar. „X“, bytem „X“, právně zastoupeni: JUDr. Anežka Klimešová, advokátka, IČ: 73733679, se sídlem Revoluční 1502/30, Praha 1 – Nové Město, proti žalovaným: 1) Městský úřad Jevíčko, Palackého nám. 1, 569 43 Jevíčko, zastoupeného Mgr. Živanou Petrlovou, advokátkou se sídlem AK v Brně, Jakubské nám. 1, 602 00 Brno, 2) Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, za účasti: 1) H&H Energy, s.r.o., IČ 01743953, se sídlem Olomoucká 774, 569 43 Jevíčko, 2) S&M DEVELOP, s.r.o., IČ 27534511, se sídlem Makovského nám. 3147/2, Brno – Žabovřesky 616 00, **v řízení na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,**

t a k t o :

- I.** Určuje se, že územní souhlas s umístěním stavby: „*Umístění výrobků plnicích funkci stavby, včetně základových konstrukcí pro ně (deskový výměník, dopravní cesty paliva, třídič, recirkulační ventilátor, odpopelnění kotle) na pozemku st. p. 1258, parc. č. 205/1 v katastrálním území Jevíčko – předměstí*“, vydaný Městským úřadem v Jevíčku dne 6.11.2013 pod č.j. OVUP 5754/2013-226/B, **byl nezákonný** a žalovanému se **zakazuje** vycházet z tohoto souhlasu ve své další úřední činnosti.

- II. Žalovanému se přikazuje, aby územní souhlas s umístěním stavby „*Umístění výrobků plnicích funkcí stavby, včetně základových konstrukcí pro ně (deskový výměník, dopravní cesty paliva, třídič, recirkulační ventilátor, odpopelnění kotle) na pozemku st. p. 1258, parc. č. 205/1 v katastrálním území Jevíčko – předměstí*“, vydaný žalovaným dne 6.11.2013, č.j. OVUP 5754/2013-226/B, **zrušil** postupem dle § 156 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění.
- III. Určuje se, že územní souhlas s umístěním stavby: „*Mobilní technologická zařízení na pozemku st. p. 852, 1257, 1258, 851, parc. č. 205/1, v katastrálním území Jevíčko – předměstí*“, vydaný Městským úřadem v Jevíčku dne 23.8.2013 pod č.j. OVUP 4099/2013/153/B, **byl nezákonný** a žalovanému se **zakazuje** vycházet z tohoto souhlasu ve své další úřední činnosti.
- IV. Žalovanému se přikazuje, aby územní souhlas s umístěním stavby: „*Mobilní technologická zařízení na pozemku st. p. 852, 1257, 1258, 851, parc. č. 205/1, v katastrálním území Jevíčko – předměstí*“, vydaný žalovaným dne 23.8.2013 pod č.j. OVUP 4099/2013/153/B, **zrušil** postupem dle § 156 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění.
- V. Řízení se vůči Krajskému úřadu Pardubického kraje **zastavuje**.
- VI. Městský úřad Jevíčko je povinen nahradit žalobcům náklady řízení v celkové výši 76.094,80 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jejich právního zástupce JUDr. Anežky Klimešové, advokátky se sídlem AK v Praze, Revoluční 1502/30, Praha 1, Nové Město.
- VII. Účastníci řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení v části týkající se řízení vůči Krajskému úřadu Pardubického kraje.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se žalobou doručenou soudu dne 2.1.2014 domáhali poskytnutí soudní ochrany v řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu správního orgánu, který spatřovali ve dvou územních souhlasech vydaných 1. žalovaným (dále v textu i jako „*stavební úřad*“), a to dne 23.8.2013 pod č.j. OVUP 4099/2013-153/B, jímž byl vydán územní souhlas dle § 96 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v platném znění (dále jen „*stavební zákon*“), týkající se umístění stavby: „*Mobilní technologická zařízení na pozemcích specifikovaných v tomto územním souhlasu nacházejících se v katastrálním území Jevíčko – předměstí*“ (dále v textu jen „*územní souhlas ze dne 23.8.2013*“, ve vztahu k předmětu územního souhlasu bude soud používat pojem „*stavba*“) a dále se jednalo o územní souhlas vydaný tímto žalovaným dne 6.11.2013 pod č.j. OVUP 5754/2013-226/B, který byl vydán rovněž podle ustanovení § 96 odst. 4 stavebního zákona a týkal se umístění stavby: „*Umístění výrobků plnicích funkcí stavby, včetně základových konstrukcí pro ně (deskový výměník, dopravní cesty paliva, třídič, recirkulační ventilátor, odpopelnění kotle)*“ na pozemcích specifikovaných v tomto územním souhlasu, rovněž v katastrálním území Jevíčko – předměstí

(dále jen „*územní souhlas ze dne 6.11.2013*“, ve vztahu k předmětu územního souhlasu bude soud používat pojem „*stavba*“). Žalobu odůvodnili následujícím způsobem:

Ve vztahu k územnímu souhlasu ze dne 23.8.2013 uvedli námitky pod body 1a), 1b), 1c), 1d) a 1e), v nichž považovali tento územní souhlas za nezákonný z následujících důvodů:

1a) Žalobci namítli, že územní souhlas byl vydán v rozporu s právními předpisy, když nesplňuje podmínky § 96 odst. 1 stavebního zákona. Konstatovali, že není pravdou, že se umístění záměru poměry v území podstatně nemění. K tomu uvedli podrobnou argumentaci, která blíže specifikuje tuto námitku. Mimo jiné uvedli, že v současné době je v areálu postavena kotelná, která slouží k vytápění vlastního areálu a jako topné médium využívá dřevěný odpad vzniklý při výrobě. Nově je v území navrženo umístit zařízení – kotel a zařízení, které celoročně neslouží pouze k výrobě tepla, ale rovněž k výrobě elektrické energie. Jako topné médium bude do areálu dovážena dřevní hmota zvenčí a provoz zařízení bude probíhat ve dne v noci po celý rok, nově umístované zařízení a stavba je mimo jiné zdrojem hluku. Již v současné době je provoz areálu zdrojem nadlimitního hluku pro blízkou obytnou zástavbu. Zvýšená doprava biomasy určené ke spalování bude rovněž zdrojem hluku a emisí. Záměr neobsahuje opatření na eliminaci stávající nadměrné hladiny hluku a ani územní souhlas to žádným způsobem neřeší. Právě díky výrobě elektrické energie dojde k podstatné změně poměrů území, zejména ke zvýšení hluku a emisí.

1b) Stavební úřad chybně posoudil záměr a protiprávně použil institut územního souhlasu a ignoroval ustanovení § 96 odst. 5 stavebního zákona. Záměr se přímo dotýká vlastnických či jiných věcných práv osob k sousedním stavbám, jedná se o osoby uvedené v § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona, tj. „*jedná se o majitele staveb rodinných domů a přilehlých zahrad v blízkém okolí...*“, kteří jsou již nyní obtěžováni nadměrným hlukem ze stávající stavby provozované stavebníkem. Stavební úřad nevzal v úvahu ustanovení § 96 odst. 5 stavebního zákona, kdy záměrem mohou být zjevně a nepochybně přímo dotčena práva dalších osob kromě osob uvedených v odstavci 3 písm. d).

1c) Územní souhlas je neurčitý, on ani ověřená situace neobsahují nutné náležitosti podle stavebního zákona.

1d) Stavební úřad nezvolil v daném případě uvědomění účastníků řízení formou veřejné vyhlášky, bylo porušeno ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu.

1e) Stavební úřad porušil § 3 správního řádu, nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Ve vztahu k druhému územnímu souhlasu, tj. ze dne 6.11.2013, uvedli žalobci námitky obsahující tvrzené důvody k nezákonnosti tohoto územního souhlasu obsažené pod body 2a), 2b), 2c), 2d), 2e) a 2f) žaloby, v nichž tvrdili žalobci následující:

2a) V tomto bodu je rovněž obsaženo tvrzení o tom, že územní souhlas nesplňuje podmínky § 96 stavebního zákona, když „*není pravda, že se umístěním záměru poměry v území podstatně nemění.*“ Dále namítli, že nová stavba je výrobnou elektrické energie, v které je topným médiem dřevní hmota rychle rostoucích topolů a spalováním této vlhké

hmoty dojde k zakouření celé inverzní kotliny. Nově umísťované zařízení je mimo jiné zdrojem hluku, v současné době je provoz areálu zdrojem nadlimitního hluku pro blízkou obytnou zástavbu. Rovněž zvýšená doprava je zdrojem hluku a emisí. Rovněž v tomto bodu, ostatně jako v celé žalobě, žalobci poněkud rozvláčně, avšak srozumitelně rozvedli své tvrzení o tomto tvrzeném důvodu nezákonnosti územního souhlasu.

2b) Stavební úřad chybně vyhodnotil charakter umísťované stavby, nejedná se o výrobky plnící funkci stavby. V daném případě bude docházet ke stavební a montážní činnosti, jedná se o stavbu a nikoli výrobek. Navíc jednotlivé vyjmenované části (deskový výměník, dopravník paliva atd.) budou na místě stavby kompletovány a vzájemně a stavebně propojeny. Tyto jednotlivé části nemohou samostatně fungovat, s touto stavbou pak stavba „výrobky plnící funkci stavby“ tvoří jeden stavebně technický a provozní celek.

2c) Územní souhlas je neurčitý, neobsahuje nutné náležitosti dle stavebního zákona.

2d) Územní souhlas neobsahuje podmínky dotčených orgánů státní správy, zejména krajské hygienické stanice, nepostačí odkaz na podmínky zpracované do neověřené projektové dokumentace, tyto podmínky by měly být součástí vydaného územního souhlasu.

2e) Stavební úřad „*aktivně přitakal nezákonné snaze stavebníka rozdělit stavbu výrobní elektrické energie na několik částí, získávat na ně povolení postupně formou zjednodušujících postupů a vyloučit tak z jejího projednávání účastníky řízení – majitele okolních pozemků a staveb.*“ Správně měl stavební úřad umísťovat tuto stavbu jako přístavbu ke stávající kotelně a měl vést územní řízení, a to formou veřejné vyhlášky. Postup stavebního úřadu byl v případě na úkor majitelů sousedních staveb.

2f) Stavební úřad chybně posoudil záměr a ignoroval ust. § 96 odst. 5 stavebního zákona. Jedná se o záměr, který se bude přímo dotýkat vlastnických či jiných věcných práv k sousedním stavbám, jedná se o další osoby kromě osob uvedených v § 96 odst. 3 písm. d) staveb. zákona, okruh těchto osob je značně široký – jedná se o majitele staveb rodinných domů v blízkém okolí (okruh min. 200 m), kteří jsou již nyní obtěžováni nadměrným hlukem. Vlastnická či jiná věcná práva těchto osob k sousedním stavbám budou záměrem nepochybně dotčena ohrožením jejich zdraví vlivem zvýšené hladiny zvuku či emisí, snížením pohody bydlení, nutností provést stavební úpravy na svých nemovitostech a snížením ceny svých nemovitostí. Stavební úřad nevzal v úvahu ustanovení § 96 odst. 5 stavebního zákona.

Žalobci ve vztahu k oběma územním souhlasům namítli, že již v závazném stanovisku KHS (Krajské hygienické stanice) ze dne 26.7.2011 k územnímu rozhodnutí na stavbu bioplynové stanice bylo uvedeno, že v současné době je areál zdrojem nadměrného hluku, nelze souhlasit s vydáním stavebního povolení do vyřešení tohoto problému a povolit zde tak další zdroj hluku. Od tohoto závazného stanoviska neproběhlo nové měření hluku, dokumentace nově umísťovaných staveb neobsahuje žádné výsledky nových měření hluku a ani žádné hlukové studie. Stavební úřad věděl o problémech s hlukem v případě stavby bioplynové stanice z roku 2011 – 2012, věděl o problémech majitelů okolních rodinných domů, kteří proti bioplynové stanici brojili právě především z důvodu nadměrného hluku. Dále žalobci odkázali na posudek firmy Akusting, dle kterého byly hodnoty hluku překračovány. Posudek je součástí spisu k územnímu řízení na bioplynovou stanici (dále i

jako „BPS“). Obě nové umísťované stavby (tedy na stejném místě) jsou přinejmenším stejným zdrojem hluku jako bioplynová stanice. Žalobci zopakovali svou námitku o tom, že byl porušen zákon, když obě stavby jako záměry posoudil stavební úřad tak, že se poměry v území podstatně nemění. Rovněž žalobci zopakovali své tvrzení o porušení § 2 odst. 4 stavebního řádu, v případě umísťování bioplynové stanice v roce 2011 – 2012 stavební úřad vedl územní řízení veřejnou vyhláškou, v dané věci jsou obě stavby svými negativními účinky a rozsahem velmi podobné, mělo být tedy postupováno stejně. Žalobci dále uvedli, že žalobce ad a) se obrátil s podnětem na přezkoumání územních souhlasů ke 2. žalovanému, tyto podněty byly správními orgány prvního stupně odmítnuty, když nebyly shledány důvody zahájení přezkumného řízení, a první žalobce „*má za to*“, že 2. žalovaný měl oba souhlasy přezkoumat v přezkumném řízení. Žalobci pak uvedli, že navrhují provést důkazy listinami založenými ve spisu a listinami označenými v žalobě (str. 8 a 9). Žalobci navrhli, aby soud zrušil zmíněné souhlasy jako nezákonné. Dále žalobci v rámci této žaloby na ochranu před nezákonným zásahem navrhli, aby soud zrušil tři usnesení o postoupení, vydaných 2. žalovaným, Krajským úřadem v Pardubicích, dne 18.12.2013 a 17.12.2013, kterými bylo ve vztahu k žalobcům ad a), ad b) a ad c) rozhodnuto o postoupení podnětu těchto žalobců k přezkoumání a zrušení zmíněných územních souhlasů, a to prvnímu žalovanému. Konečně žalobci doplnili údaje v žalobě podáním ze dne 17.1.2014, které obsahovalo „*Chronologický popis událostí*“ a „*Vylíčení rozhodujících skutečností - doplnění*“, ve kterém obsáhle citovali z podnětů na přezkoumání územních souhlasů a ze sdělení stavebního úřadů k těmto podnětům, přičemž žalobci k tomuto sdělení uvedli své názory a komentáře.

Žalobci ještě doplnili žalobu podáním ze dne 8.1.2014, ve kterém předložili soudu jako důkazy rozhodnutí o udělení licence ze dne 19.12.2013 a další rozhodnutí o udělení licence ze dne 19.12.2013, vydané Energetickým regulačním úřadem v Jihlavě, přičemž „*tyto licence prokazují, že je povolena výroba povolené tepelné energie a rozvod tepelné energie ve stavbě, která ovšem ke dni vydání a právní moci rozhodnutí nesplňovala patřičné stavební parametry, protože tato stavba není dosud zkolaudována a byla napadena správní žalobou*“. Tyto důkazy dle žalobců prokazují závažnost a důležitost účelů využití napadené stavby, kdy pro tento účel – výroba a rozvod tepelné energie byla povolena stavba pouze na základě dvou stavebních souhlasů. Žalobci ještě poté předložili soudu rekapitulaci celého případu včetně chronologického popisu událostí, a to v podání ze dne 17.1.2014, které dále ještě obsahuje polemiku žalobců s obsahem sdělení stavebního úřadu k podnětům žalobců k přezkoumání územních souhlasů. Žalobci konečně „*doplnili*“ žalobu podáním ze dne 17.6.2014, doručenou soudu v den nařízeného jednání (18.6.2014). V něm je obsažena polemika žalobce s vyjádřeními žalovaných a další argumentace žalobců.

První žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 27.1.2014 uvedl, že k žádosti o vydání územních souhlasů bylo doloženo kladné stanovisko Krajské hygienické stanice Pardubického Kraje (dále jen „*KHS Pardubického kraje*“). Není tedy pravdou, že již dnes jsou v areálu překročeny hlukové limity a umístěním uvedených staveb došlo ke změně v poměru území a dotčení vlastnických práv žalobců. Stávající kotelna v areálu závodu je užívána celoročně, v této kotelně dojde pouze k výměně kotle (kus za kus) o stejném výkonu, nezmění se tedy poměry v území, jak nepravdivě žalobci uvádějí. Stávající kotelna zásobuje celoročně teplem stávající sušárnu dřeva v areálu a zároveň je přebytečné teplo bez užitku vypouštěno do atmosféry, osazením staveb výrobků plnicích funkcí stavby dle napadených územních souhlasů, tedy dojde pouze k využití zbytkového tepla a jeho zpracování na

elektrickou energii. Úpravou kotelny dokonce dojde ke snížení emisí, které zatěžují okolní areálu. S důvody, které žalobci uvedli v žalobě, se vypořádal stavební úřad ve svých sděleních k zahájení přezkumného řízení. Žalobci nejsou osoby dotčené stavbou dle § 96 odst. 3 písm. d) a ani by „*nebyli účastníky řízení, když by se toto vedlo.*“ Tím pádem nemohli podat opravný prostředek spočívající v žalobě u správního soudu, stavby umístěné žalovanými územními souhlasy jsou tak malého rozsahu, že nelze žalobce označit jako osoby dotčené umístěním stavby. V doplnění svého vyjádření ze dne 27.1.2014 pak poukázal na dodržení platné právní úpravy v souvislosti s postupem prvního žalovaného, uvedl, že úpravou stávající kotelny dojde ke snížení emisí zatěžující okolí areálu a poukázal na souhlasné stanovisko Krajské hygienické stanice Pardubického kraje. První žalovaný předložil s vyjádřením ze dne 12.3.2015 „Protokol č. 47403/2014“ vypracovaný Zdravotním ústavem v Ostravě dne 12.9.2014 a v uvedeném vyjádření žalovaný poukázal s odkazem na tento „Protokol“ na to, že měřením hluku nebylo zjištěno, že při provozu areálu, ve kterém se uvedené stavby nachází, nedochází k „*prokazatelnému překročení hygienického limitu v chráněném venkovním prostoru pro denní dobu ani pro noční dobu*“, že rozhodnutím žalovaného nemohla zkrátit práva žalobců, když jejich nemovitosti jsou místu záměru vzdáleny natolik, že nemohly být hlukem zasaženy - zejména se jedná o nemovitosti žalobců ad a) a ad b). Navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

Druhý žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že územní souhlas není rozhodnutím správního orgánu, přičemž jeho přezkum či oprava přísluší jen tomu orgánu, který jej vydal. Proto druhý žalovaný nebyl příslušným správním orgánem k přezkumu územního souhlasu. Žalobci nebyli stavbou dotčeni, když jejich nemovitosti se od stavby nachází cca 130 metrů. Případné imise lze řešit až v budoucnu, pokud skutečně nastanou, a to postupem dle § 137 stavebního zákona. Druhý žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že stavební úřad postupoval v souladu s platnou právní úpravou, technologie umístěná v areálu – průmyslové zóně, pozemky se nacházejí v zastavěném území dle platného územního plánu, přičemž dotčené parcely jsou určeny k využití území jako plochy výroby. Stavební záměr – stavba je v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací a s dalšími požadavky stanovenými stavebním zákonem a dalšími stavebně právními předpisy.

Žalobci podali ještě repliku k vyjádření žalovaného, v níž setrvali na svých názorech uvedených v žalobě.

Při jednání soudu dne 18.6.2014 zástupkyně žalobců navrhla provedení důkazů za účelem prokázání jejich tvrzení o nedodržení hygienického limitu hluku bioplynové stanice, a to Zkušebním protokolem ze dne 7.5.2014, č. 21837/2014, vydaným Zdravotním ústavem se sídlem v Ostravě k prokázání tvrzení žalobců o podstatné změně poměrů v území a o překročení hygienického hluku v rámci prováděného zkušebního provozu staveb realizovaných po vydání územních souhlasů a veřejnoprávní smlouvy k vydání stavebního povolení, dále navrhla provedení důkazu výsledkem přítomného prvního žalobce, dále fotodokumentací k prokázání údajné velkého rozsahu prováděných staveb. Zástupkyně prvního žalovaného předložila fotodokumentaci svědčící naopak o malém rozsahu uvedených staveb a navrhla provedení důkazů sdělením Městského úřadu v Mohelnici ze dne 16.6.2014 o tom, že formou územního souhlasu jsou povolována umístění obdobných staveb.

Zástupkyně prvního žalobce dále uvedla, že v současné době je prováděn zkušební provoz, když stavby byly realizovány. K dotazu soudu první žalovaný uvedl, že zkušební provoz byl stanoven do 30.4.2014 a vzhledem k překročení hlukových limitů byl prodloužen do 30.6.2014, v případě, že nebudou splněny hlukové limity, nebudou stavby realizovány.

Krajský soud dospěl v řízení vedeném podle ust. § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“) k následujícím právním a skutkovým závěrům:

Základní stěžejní a spornou otázkou mezi žalobci na jedné straně a prvním žalovaným na straně druhé je to, zda v dané věci bylo možné vydat územní souhlas, anebo, jak tvrdí svorně žalobci, zda mělo být vedeno územní řízení, v němž by bylo rozhodováno o vydání rozhodnutí o umístění stavby (§ 92 a 96 stavebního zákona). Žalobci totiž v žalobě tvrdili, že vydáním zmíněných územních souhlasů byl porušen stavební zákon a bylo zasaženo do práv žalobců tím, že jim stavební úřad „*odňal možnost být účastníkem řízení*“. Svou žalobní legitimaci pak odvozovali ze skutečnosti, že jsou majiteli staveb rodinných domů a přilehlých zahrad „*v blízkém okolí*“ již existujícího průmyslového areálu sloužícího ke spalování biomasy, ve kterém mají být dle uvedených územních souhlasů uvedené stavby umístěny.

O žalobě rozhodoval krajský soud již jednou, a to rozsudkem ze dne 18.6.2014, č.j. 52A 1/2014-220, když žalobu zamítl. Na základě kasační stížnosti podané žalobcem Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14.1.2015, č.j. 6As 189/2014-38, zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Protože krajský soud je v tomto dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v uvedeném zrušujícím rozhodnutí (dále jen „*zrušující rozhodnutí*“), byly pro rozhodnutí soudu podstatné a zavazující následující stěžejní závěry obsažené ve zrušujícím rozsudku NSS:

Územní souhlas je zjednodušený proces umístění v záměru do území, který je primárně určen pro záměry nekonfliktní, u nichž se nepředpokládá ani střet s veřejnými zájmy, ani zásah do práv vlastníků a okolních nemovitostí. Stavební zákon to vyjadřuje slovy „*poměry v území se podstatně nemění*“ (srov. § 96 odst. 1 stavebního zákona). Jestliže je z podkladů zřejmé, že záměr ovlivní své okolí zvýšením hladiny zvuku a toto zvýšení není jen marginální, pak lze těžko dospět k závěru, že se poměry v území podstatně nemění. Takový záměr proto není možné umístit pomocí zjednodušeného procesu (územního souhlasu), ale je nutné ohledně něj vést řádné územní řízení (srov. odst. 24 zrušujícího rozsudku). Nejvyšší správní soud nezpochybnul závěry krajského soudu v tom, že technologická zařízení, která jsou předmětem uvedených územních souhlasů, resp. obou záměrů jich se týkajících, „*spadají*“ do rámce § 103 odst. 1 písm. e) bod. 16 stavebního zákona, podle něhož stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují výrobky plnicí funkci stavby, včetně základových konstrukcí pro ně, přičemž dle § 96 odst. 2 písm. a) stavebního zákona postačí pro záměry uvedené v § 103 stavebního zákona územní souhlas. Zároveň však zdůraznil, že pro využití institutu územního souhlasu je nutné splnit zákonnou podmínku, uvedenou v § 96 odst. 1 stavebního zákona, tj. že poměry v území se podstatně nemění a záměr nevyžaduje nové nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu (srov. odst. 11 a 12 zrušujícího rozsudku).

V předchozím zrušeném rozsudku dospěl krajský soud k závěru, že k podstatné změně poměrů v území nedojde, když záměr spočívá ve stavebních úpravách a v doplnění stávající stavby a v umístění výrobků, které budou plnit totožnou funkci jako stávající stavba a bude navíc docházet k využití zbytkového tepla vzniklého při zpracování biomasy a jeho zpracování na elektrickou energii. Krajský soud při hodnocení této zákonné podmínky vycházel ze stanoviska KHS ze dne 4.11.2013, avšak podle zrušujícího rozsudku tyto závěry nebyly správné, když nelze ztotožňovat požadavek na zachování stávajících poměrů v území (resp. podmínku, že nedojde k jejich podstatné změně) „*pouze s dodržením hygienických limitů hluku*“ (srov. odst. 19 zrušujícího rozsudku). Podle zrušujícího rozsudku je totiž nutné přihlédnout i k tomu, že institut územního souhlasu lze využít pouze pro záměry, u nichž „*nelze očekávat podstatnější střety s právy osob vlastnicích nemovitosti v sousedství*“, když stavební úřad se užitím zjednodušeného postupu nemůže vyhybat posouzení občanskoprávních námitek takovýchto osob, které mu ukládá § 89 odst. 6 stavebního zákona. Právě „*to je smyslem ust. § 96 odst. 1 stavebního zákona v té části, kde podmiňuje využití institutu územního souhlasu tím, že se poměry v území podstatně nemění. Jinými slovy, jakýkoliv výraznější nárůst hluku způsobený záměrem, který může zatěžovat a obtěžovat okolí, zejména obytnou zástavbu představuje podstatnou změnu poměrů v území, a to i kdyby výsledný hluk neměl dosáhnout takové intenzity, že by hrozilo překročení veřejnoprávních hygienických limitů*“ (srov. odst. 19 zrušujícího rozsudku).

Předchozí úsudek krajského soudu, obsažený ve zrušeném rozsudku o tom, že hlukem z výroby elektrické energie a z provozování výrobků zefektivňujících využití stávajícího kotle na dřevní hmotu nemá dojít k podstatné změně v poměrech území, za předpokladu, že výsledný hluk podle očekávání nepřekročí hygienické limity, ve světle zrušujícího rozsudku neobstál. Zmíněný předpoklad podle zrušujícího rozsudku z podkladu přiložených k žádostem o územní souhlasy totiž přesvědčivě nevyplývá (bod 19 zrušujícího rozsudku). Právě v této souvislosti NSS ve zrušujícím rozsudku poukázal na podklady založené ve správním spisu, zejména na stanovisko KHS ze dne 4.11.2013, z něhož NSS zdůraznil a citoval následující závěr: „*Projektová dokumentace byla doplněna hlukovou studií, kde projektant dokazuje, že bez realizace protihlukových opatření nelze dodržet ust. § 30 zákona č. 258/2000 Sb., a nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, v chráněném venkovním prostoru okolní obytné zástavby. Jak stavba nové technologie výroby elektrické energie povolena veřejnoprávní smlouvou, tak i tato nová stavba, která je nedílnou součástí technologie, obsahují zdroje hluku většinou umístěných na volných otevřených plochách a při souběhu těchto technologií včetně zásobování palivem a stávající výrobou v areálu lze předpokládat překročení limitů hluku. Proto KHS požaduje zkušební provoz a až po doložení výsledku měření hluku, které prokáží splnění ustanovení zákona, lze stavbu uvést do trvalého provozu*“, což koresponduje i s předchozím závazným stanoviskem hygienické stanice prvnímú územnímu souhlasu ze dne 19.8.2013, v němž se uvádí, že v souvislosti s technologií pro výrobu elektrické energie „*budou ve volném prostoru na terénu osazeny ventilátory chladiče ORC o hlučnosti 56 dB*“. KHS vydala sice kladná závazná stanoviska k oběma záměrům, avšak s vědomím, že v důsledku jejich provozování dojde ke zvýšení hladiny hluku v okolí a tento nárůst měl být kompenzován realizací protihlukových opatření, ovšem i po realizaci těchto opatření zde existovala obava z překračování hygienických limitů pro hluk v důsledku souběhu nově umístěvaných technologií včetně zásobování palivem se stávající výrobou v areálu (srov. bod 14 zrušujícího rozsudku).

Pro rozhodnutí soudu v této věci existuje další významná okolnost, která se týká posouzení nárůstu hluku v okolní obytné zástavbě, přičemž podstatná je hluková studie vypracovaná Ing. Alešem Jiráskem v listopadu 2013, která je součástí správního spisu, přičemž z ní vycházel i NSS.

Ve zrušujícím rozsudku zdůraznil NSS závěry obsažené již i v judikatuře NSS (rozsudek NSS ze dne 2.2.2006, č.j. 2As 44/2005-116, a dále i Městský soud v Praze ze dne 23.7.2014, č.j. 11A 109/2013-62), z nichž vyplývá, že z hlediska posuzování pohody bydlení může být relevantní, pokud limitní hodnoty jsou sice dodrženy, ovšem naměřené hodnoty hluku se pohybují u horních hranic přípustného rozmezí, a jestliže ze stanovisek dotčených orgánů plyne, že zjištěné hodnoty, pokud jde o účinky samotné stavby jako takové, sice jednotlivě nevykazují nadlimitní či nepřipustné hodnoty, ale stavbu je navrhováno umístit do území, které je již za stávajícího stavu nadlimitně zatíženo nebo se zjištěné hodnoty přípustné maximální limitní zátěži blíží, tak v těchto případech je stavební úřad povinen vyhodnotit vlivy stavby ve svém souhrnu a „*důkladně zvážit*“, zda vůbec bude možno umístit do území silně zatíženého hlukem novou stavbu, pokud je navržená stavba sama zdrojem dalšího hluku (srov. bod 15 zrušujícího rozsudku). V této souvislosti poukázal NSS ve zrušujícím rozsudku na skutečnost, že z uvedených podkladů založených ve správním spisu vyplývá, že na základě provedeného měření u domu žalobkyně c) a žalobce d) hygienické limity pro noční dobu ve výši 40 dB nebyly dosavadním provozem prokazatelně překročeny, avšak stávající hluk se jím již značně přiblížil (žalobkyně c) 40,5 dB a u žalobce d) 38,4 dB). Při interpretaci pojmu „*podstatná změna poměrů v území*“, tedy v uvedené zákonné podmínce pro vydání územních souhlasů, i pouhé „*potencionální překročení hlukových limitů může představovat hrozbu pro veřejné zdraví. Přitom v nyní posuzovaném případě pro stavební úřad z předložené hlukové studie očividně vyplývalo, že hluk, již tak dosahující hodnot blížících se hygienickému limitu, měl po uskutečnění záměru dále vzrůst, a to v případě chráněného prostoru stavby žalobce d) – navzdory předpokládanému přínosu protihlukových opatření*“ (srov. bod 17 zrušujícího rozsudku). Avšak i u stavby, u níž se překročení těchto limitů nepředpokládá, je v řádném územním řízení nutno zvážit na základě případných občanskoprávních námitek sousedů (srov. § 89 odst. 6 in fine stavebního zákona), zda užívání stavby nebude zatěžovat v okolí míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně tak omezovat užívání okolních pozemků (srov. § 1013 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník). Dále NSS ve zrušujícím rozsudku poukázal i na technickou zprávu, která je součástí dokumentace k prvnímu územnímu souhlasu, v níž se výslovně uvádí, že kotel bude po realizaci záměru v provozu nepřetržitě a další místní i hlukovou zátěž pro obytnou zástavbu pak má představovat navážení dřevní hmoty do areálu, přičemž ani v tomto případě tvrzení žalobců se nejedná „*o zcela nepodloženou spekulaci, jak nasvědčuje vyjádření hygienické stanice o nárůstu hluku způsobené zásobováním palivem ve výše citovaném závazném stanovisku ze dne 4.11.2013.*“ Zároveň NSS hodnotil tvrzení prvního žalovaného o tom, že připojením technologie pro výrobu elektrické energie dojde spíše ke snížení emisí, které dosud zatěžovaly okolí areálu, za nepodložené, když k tomuto závěru „*naopak jakýkoliv podklad chybí*“ (srov. odst. 20 zrušujícího rozsudku).

Krajský soud, jsa vázán právním názorem uvedeným ve zrušujícím rozsudku, se tedy musel zaměřit na stěžejní otázku v dané věci, a to, zda bylo možné vydat územní souhlasy,

anebo, jak tvrdí shodně i žalobci, zda mělo být vedeno územní řízení, v němž by bylo rozhodováno o vydání rozhodnutí o umístění stavby.

Krajský soud v intencích uvedených v závěru NSS přihlédl k výše citovanému závěru KHS, obsaženém v posudku ze dne 4.11.2013 a dalším podkladům, které jsou založeny ve správním spisu, tj. hlukové studii vypracované Ing. Alešem Jiráskem v listopadu 2013 (tedy vycházel z protokolu Zdravotního ústavu se sídlem v Ostravě z 13.7.2011, aktualizovaného v září 2013, přičemž tento protokol obsahuje výsledky měření hluku). Z této studie vyplývá, tj. plyne z výsledku měření hluku a očekávané hladiny hluku po realizaci staveb, že již stávající naměřené hodnoty hluku, (tj. před realizací uvedených záměrů na základě územních souhlasů) se pohybují u horních hranic přípustného rozmezí (40 dB v noci, 50 dB ve dne), přičemž tyto závěry se týkají nejbližší obytné zástavby sousedící s areálem, kde by měly být stavby umístěny (areál se nachází v místě označeném Olomoucká 774, Jevíčko). Do konce ve vztahu k žalobcům ad c) a ad d) (objekty čp. 205, 206) dosud dosahovaný hluk ze stávajícího provozu areálu v chráněném venkovním prostoru se značně blížil hygienickým limitům (u domu žalobkyně ad c) bylo naměřeno 40,5 dB, u domu žalobce ad d) bylo naměřeno 38,4 dB). Po uvedení stávajících zdrojů hluku do provozu by bez přijetí protihlukových opatření hluk v chráněných prostorech dosahoval podle výpočtu obsaženého v hlukové studii u žalobkyně ad c) hodnoty 41,3 dB a u žalobce ad d) hodnoty 40,4 dB a i v případě poklesu hluku po provedení protihlukových opatření by celkový hluk dosahoval limitní hranice (36,2 dB u žalobkyně c) a 39,4 dB u žalobce d)). A právě u nově povolovaných zdrojů hluku je nutné připomenout, že odchylka daná nejistotou měření se nevykládá ve prospěch provozovatele zdroje hluku, jak je tomu v případě stávajících zdrojů hluku (srov. odst. 16 rozsudku NSS), tím spíše by měl stavební úřad *„důkladně zvážit, zda vůbec bude možno umístit do území silně zatíženého hlukem novou stavbu“*, když navržená stavba je sama zdrojem dalšího hluku (srov. odst. 15 a 16 zrušujícího rozsudku). I přes možnou odchylku danou nejistotou měření (kterou není možné navíc vykládat ve prospěch provozovatele zdroje hluku – viz argumentace soudu výše) by i po provedení protihlukových opatření měla hladina hluku oproti stávajícímu po realizaci záměru staveb vzrůst (z 38,4 na 39,4). Proto vzhledem k vysokým hodnotám u stávající hlukové zátěže a k tomu, že stavba měla vyvolat další nárůst hluku v obytné zástavbě, je zřejmé (a vyplývá to i z výše uvedených podkladů), že *„záměr ovlivní své okolí zvýšením hladiny hluku a toto zvýšení není jen marginální“*, tedy v takovém případě *„lze těžko dospět k závěru, že se poměry v území podstatně nemění. Takový záměr proto není možné umístit pomocí zjednodušeného procesu (územního souhlasu), ale je nutné ohledně něj vést řádné územní řízení“* (srov. odst. 24 zrušujícího rozsudku). S těmito závěry NSS se tak krajský soud plně ztotožnil. Skutečnosti, že v projednávané věci se poměry v území *„podstatně mění“*, svědčí i výše citovaný závěr KHS obsažený ve stanovisku ze dne 4.11.2013, podle něhož v případě stavby nové technologie výroby elektrické energie povolené veřejnoprávní smlouvou, tak i novou stavbou, která je nedílnou součástí technologie, při souběhu těchto technologií, včetně zásobování palivem a stávající výrobou v areálu, *„lze předpokládat překročení limitů hluku.“* Navíc z technické zprávy, která je součástí dokumentace k prvnímu územnímu souhlasu, vyplývá, že kotel bude po realizaci záměru v provozu nepřetržitě, což by znamenalo významný nárůst oproti pouhému sezónnímu vytápění areálu a navíc místní i hlukovou zátěž pro obytnou zástavbu představovalo i navážení dřevní hmoty do areálu, přičemž *„ani v tomto případě nejde o zcela nepodloženou spekulaci, jak nasvědčuje vyjádření hygienické stanice o nárůstu hluku způsobené zásobováním palivem ve výše citovaném závazném stanovisku ze dne 4.11.2013“* (srov. odst.

20 zrušujícího rozsudku). Proto krajský soud považuje za nesprávnou úvahu prvního žalovaného o tom, že připojením technologie pro výrobu elektrické energie dojde ke snížení emisí, když k tomuto tvrzení neoznačil první žalovaný žádný podklad a ani takový podklad ve správním spisu chybí, z něhož by vyplývalo, že toto tvrzení je pravdivé (v uvedené technické zprávě se na straně přímo uvádí „zařízení *Tri-O-Gen ORC ochlazuje pouze proud spalín, ale nemění jeho obsah*“). První žalovaný tak ani nevyvrátil námitky žalobců týkající se negativních vlivů záměrů na zvýšenou hladinu zvuků či emisí, snížení pohody bydlení a s nutností provést stavební úpravy na svých nemovitostech jako ochrany proti negativním vlivům záměrů, čili první žalovaný neprokázal a ani to ze správního spisu nevyplývá, že uvedený záměr je nekonfliktní, a že poměry v území se podstatně nemění. Z uvedených skutečností vyplývá, že tvrzení žalobců o podstatné změně poměrů v území je opodstatněné a v dané věci nebylo možné, aby stavební úřad zvolil výše zmíněný zjednodušený proces umístění záměru do území, ale byl povinen zohlednit i zájem vlastníků uvedených nemovitostí na ochraně svých vlastnických práv a dát jim možnost uplatnit své námitky v tom správním řízení, ve kterém je uplatnit mohou, tj. v územním řízení. V opačném případě by totiž žalobce krátil na jejich právech týkajících se ochrany vlastnického práva, protože ve stavebním řízení již není možné uplatnit ty námitky, které účastník může uplatnit v územním řízení (§ 114 odst. 2 stavebního zákona). A při kolaudaci staveb již nelze hovořit o uplatňování jakýchkoliv jejich procesních práv (srov. zrušující rozsudek NSS – odst. 23). Proto právě pouze v územním řízení je z výše uvedených důvodů třeba poskytnout žalobcům možnost uplatnění občanskoprávních námitek (§ 89 odst. 6 in fine stavebního zákona), zda užívání stavby nebude zatěžovat okolí v míře nepřiměřené místním poměrům a zda podstatně tak nebude omezovat užívání okolních pozemků (srov. § 1013 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník), jak ostatně je konstatováno i ve zrušujícím rozsudku (odst. 18). Jiný postup by žalobce připravil o práva, proto z výše uvedených důvodů nezvolil stavební úřad zákonný postup v dané věci, když na místo územního řízení zvolil vydání územních souhlasů, tedy v dané věci bylo postupováno nezákonným způsobem a uvedené územní souhlasy byly nezákonnými zásahy ve smyslu ust. § 87 odst. 1 a 2 s.r.s., krajský soud tedy rozhodl tak, jak je ve výrocích I., II., III. a IV. uvedeno s tím, že žalobci byli kráceni na svých právech, vyplývajících ze stavebního zákona, kdy stavební úřad vůči žalobcům nepostupoval v souladu s platnou právní úpravou (argumentace soudu viz výše), neboť v důsledku možné realizace zmíněného souhlasu nezákonným způsobem by mohla žalobcům vzniknou i újma, když by mohli být kráceni na svém vlastnickém právu v důsledku realizaci stavby, o jejíž umístění nebylo rozhodnuto zákonným způsobem. V případě žalobců ad 3) a ad 4) jejich reálné zkrácení práv napadenými územními souhlasy vyplývá z výše zmíněných podkladů (viz výše citovaná část hlukové studie, stanovisko KHS ze 4.11.2013 a zmíněná technická zpráva – argumentace soudu viz výše). V případě žalobců ad a) a ad b) jejich nemovitosti (nemovitost „X“ – žalobce ad a), nemovitosti „X“ – žalobce ad b)) sice jako objekty v jejich vlastnictví nebyly zahrnuty ve zmíněné hlukové studii, nicméně jednak tato skutečnost na závěrech soudu o nezákonnosti územních souhlasů nemůže nic změnit, a dále je třeba přihlídnout ke skutečnosti, že nemovitost žalobce ad a) (čp. „X“) je od nemovitosti ve vlastnictví žalobce ad d) (nemovitost čp. „X“, u které hluk již tak dosahující hodnot blížících se hygienickému limitu by měl i po uskutečnění záměru i v případě realizace protihlukových opatření dále vzrůst - argumentace soudu viz výše), vzdálena pouze 187 m a nemovitost ve vlastnictví žalobce ad b) je od této nemovitosti čp. „X“ vzdálena jen 90 m (srov. www.mapy.cz), čili nelze předpokládat, že by i v případě těchto žalobců vůbec nedošlo k určité míře k ohrožení zmíněnými imisemi (zejména hlukem), a proto v jejich případě je třeba jim poskytnout

možnost uplatnit své námitky v územním řízení, přičemž až v tomto řízení je možné za pomoci příslušných důkazních prostředků (např. znaleckého posudku) provedených ve správním řízení zjistit konkrétní míru vlivu možných imisí na užívání nemovitostí ve vlastnictví těchto žalobců. Protože důvod pro projednání záměrů staveb v územním řízení je již nepochybně dán (a to ve vztahu k žalobcům ad c) a ad d), jak soud výše uvedl), když uvedené územní souhlasy bylo možné považovat za nezákonný zásah (viz výše), považuje soud za správné, aby i o námitkách žalobců ad a) a ad b) rozhodoval správní orgán v tomto územním řízení, protože právě v něm je třeba provést zásadní dokazování týkající se míry krácení práv těchto žalobců v důsledku zmíněných imisí, přičemž provedení těchto zásadních důkazů je předmětem správního řízení, nikoliv řízení soudního. K tomu lze poznamenat, že na těchto závěrech nemohl změnit ani obsah vyjádření žalovaného ze dne 12.3.2015 a k němu připojeného „Protokolu č. 47403/2014“ vypracovaného Zdravotním ústavem v Ostravě dne 12.9.2014, když v tomto vyjádření žalovaný poukázal s odkazem na tento „Protokol“ na to, že měřením hluku nebylo zjištěno, že při provozu areálu, ve kterém se uvedené stavby nachází, nedochází k „prokazatelnému překročení hygienického limitu v chráněném venkovním prostoru pro denní dobu ani pro noční dobu“. Výsledky měření hluku obsažené v tomto „Protokolu“ totiž samy o sobě bez dalšího nemohou „anulovat“ či změnit výše zmíněné závěry o změně poměrů v území, když ty jsou naopak opřeny nejen o předchozí jiné výsledky měření, ale vychází i ze stanoviska orgánu ochrany veřejného zdraví (výše zmíněné a krajský soudem a NSS aplikovaným stanoviskem KHS ze dne 4.11.2013). To naopak tento „Protokol“ přímo uvádí, že „nenahrazuje rozhodnutí orgánu ochrany veřejného zdraví nebo schválení jiným orgánem“, přičemž se týká jednoho provedeného měření hluku a navíc v neposlední řadě se týká jiných nemovitostí než ve vlastnictví žalobců (měření probíhalo jen u domu čp. „X“). Zároveň je třeba přihlédnout i k tomu, že institut územního souhlasu lze využít pouze pro záměry, u nichž „nelze očekávat podstatnější střety s právy osob vlastnicích nemovitosti v sousedství“, přičemž „nelze ztotožňovat požadavek na zachování stávajících poměrů v území (resp. podmínku, že nedojde k jejich podstatné změně) pouze s dodržením hygienických limitů hluku“ (bod 19 zrušujícího rozsudku), a že stavební úřad se užitím zjednodušeného postupu nemůže vyhýbat posouzení občanskoprávních námitek takovýchto osob, které mu ukládá § 89 odst. 6 stavebního zákona. O tom, že v dané věci lze očekávat podstatnější střety s právy všech žalobců jako osob vlastnicích nemovitosti v sousedství staveb, nemá soud pochybnosti, to vyplývá nejen z žaloby, ale i z dalších projevů jejich nesouhlasu s uvedenými záměry (např. žalobci podali podněty k přezkoumání veřejnoprávních smluv ke 2. žalovanému).

Protože žalobci vzali návrh na zahájení řízení v části žaloby směřující vůči 2. žalovanému zpět, musel krajský soud ve vztahu k tomuto žalovanému řízení zastavit (§ 47 písm. a) s.ř.s.), jak je uvedeno ve výroku V. tohoto rozsudku.

Výrok o náhradě nákladů řízení (VI.) se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšní žalobci měli právo na náhradu nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému Městskému úřadu Jevíčko (§ 60 odst. 1 s.ř.s.). Soud přiznal žalobcům tyto náklady, které považoval za důvodně vynaložené (§ 60 odst. 1 s.ř.s.):

Odměna a paušální náhrada za celkem 4 úkony právní služby (příprava a převzetí věci, podání žaloby včetně jejího doplnění, účast na soudním jednání, podání kasační stížnosti), tedy odměna ve výši 39.680 Kč, tj. 16 x 2.480 Kč (za každou zastupovanou osobu náleží

mimosmluvní odměna snižená o 20 %, když v případě zastoupení jedné osoby činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3.100 Kč), dále paušální náhrada za tyto úkony ve výši 4.800, tj. 16×300 Kč, celkem činí odměna a paušální náhrada 44.480 Kč s připočtením 21% DPH činí tato část nákladů řízení 53.820,80 Kč, k tomu náleží dále zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 16.000 Kč (jedná se o dva nezákonné zásahy a o čtyři žalobce, tj. celkem 8×2.000 Kč), dále soudní poplatek za kasační stížnost podanou žalobcem ad a) proti předchozímu rozsudku krajského soudu zrušenému NSS zmíněným zrušujícím rozsudkem, tj. 1×5.000 Kč, a konečně cestovné za jízdu na jednání soudu dne 18.6.2014 ve výši 1.274 Kč za jízdu os. automobilem Mercedes - Benz reg.č. „X“ z Prahy do Pardubic a zpět, dle vyúčtování cestovného ze dne 4.3.2015, celkem ujetých $230 \text{ km} \times 5,54$, tj. 1.274 Kč. Celková náhrada přiznaná soudem činí 76.094,80 Kč (§ 3, 7, 9, 11, 12, 13, 14 vyhl. č. 177/1996 Sb., vyhl. č. 435/2013 Sb.).

Výrok VII. vychází z ust. § 60 odst. 3 s.ř.s., podle něhož žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta, přičemž řízení bylo vůči 2. žalovanému zastaveno (viz výrok V.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 27. dubna 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová